

Lýsing.

Tað loysur seg at turka forskarhóv (við toknum f) og ryggir og turran seið at selja mæ, og afturfyrir lati eg pengarnar í hondina.

Úr grannabygdum kann eg eisini keypa hóv, ryggir og seið í bleytum standi og fara higar at turka.

H. A. Hansen,
Leirvík.

Arbeidsmonnum

loystist at seta niður eplir á minari trøð »uppi á hálsi«.

Ómakurin er bert at saksa og toða.

J. Danielsen.

Ferskt kjøt

fæst hjá

J. Lambaa.
Telefon 89.

Skiparar

verða mintir á, at teir ikki mega taka mann umborð til fiskiskap, sum ikki antin kann prógva fát at vera limur av Føroya Fiskimannafelag, ella hevur árskort fyrri 1928 sum felagi Føroya skipara- og navigatørfelag. Um teir ikki halda hesar treytir falla teir í bót 6 kr. fyrri hvønn mann bæði til Fiskimannafelagið og til Skiparafelagið.

Eingin kann prógva at vera limur av skiparafelagnum, uttan hann hevur felagskort fyrri 1928.

Nevndin.

Skiparalønin

er í 1928 10% sum vanligt. Eingin limur av Føroya skipara- og navigatørfelag má fara fyrri minni.

Nevnd skiparafelagsins.

Fiskimenn

verða mintir á, at eingin limur av F F má fara við skipara, sum ikki hevur árskort fyrri 1928 sum prógvi fyrri at hann er limur av Føroya skipara- og navigatørfelag, ei heldur má hann fara við skipi, har sum ikki óll manningin kann prógva at vera antin í F F ella í skiparafelagnum, ger felagslimur móti hesum er hann fallin fyrri § 13 í felagslóðini.

Nevndin.

Skrubbifon »R. A.«
renser alt.

Bomuldslerred 56 Øre

til Lagen o. l. udsælges pr. Meter a
Skjortter, svære, 230 Øre. — Herlærreds Duge, 6 Personer, 325 Ø.
Sækkelageret — Sct. Anna Plads 10 — København K.

Kærlighed og Film.

Af en Filmsskuespiller.

Filmsbyens Spillehule.

(Fortsat).

Hvor er her dog modbydeligt! — var hendes første Ord til den unge, spanskefødte Filmsskuespiller, som havde ledet hende hen til den meksikanske Restaurant eller The-Huset, som det kaldtes, ude i Mexikanerkvartoret paa Los Angeles' gamle Hovedgade, hvor Husene bar Præg af Ælde og Fortid, og deres og Gadenes hele Tilstand vidnede om Befolkningens mangelfulde Renlighedssans. Der hang store og tætte Røgkyer af daarlig Tobak oppe under det smudsige Bræddeloft der inde i Restauranten, og paa Bordene uden Duge og hen over Gulvet flød det med Cigarstumper, Tyggegummi-Klumper og Vinslatter. Modbydeligt var det.

Men Gæsterne — og de var mange — befandt sig ejensynligt vel. De fløstee Klædedragt, Hudfarve og Sprog fortalte tydeligt om, at de som Mexikanerne havde baade Spaniere og Indianere til Stamfædre. Humeret var højt, og Støjen og den højrogede Tale vidnede tilstrækkeligt om, at det, der udekendtes i de store Thekopper i saa rigslig Tilmaaling, at det under den kraftige Pokulens flød ud over baade Borde og Gulv, var en af de i Forbudslandet Amerika forbudte, stærke Drikke, kalifornisk Rødvín med et kraftigt Stærk Moonshine-Whisky l.

»Vi sætter os derovre i Krogen ved det eneste ledige Bord« — hviskede den unge, smukke Spanier til hende.

De tog Plads, bestilte to »Thes«, den eneste Drik, der serveredes der inde, og det officielle Navn paa den forbudte Vædske. »Bliv roligt siddende her, mens jeg taler med Værten, som jeg kender i Føvejsen, fortsatte hendes spanske Kollega og gik hen imod Buffetten.

Saa sad hun alene tilbage mellem alle de fremmede og støjende Mennesker i Omgivelser, der var hende lige saa nye som modbydelige. Hun følte sig syg og en Bevimmelse nær. Tankerne fór gennem hendes Lille

forpinte Hjerne, og Hjertet hamrede i det ængstelige Bryst. Nu kom yderligere til at Røgen og den daarlige Luft i det overfyldte Lokale generede baade Aandedræt og Syn, saa det ævimlede for hende, og al Ting syntes at svømme som i Taa-ge. Og dog blev hendes syge og trætte Tanker ved med at kredse om alt det, som var hendet i det sidste Par Døgn.

Han, den elskede Mage og lelsedige Odeland, havde pludselig — efter at de pragtfulde Filmsoplagelser fra Sierra Nevada Bjergene med ham som Helt og Hestebetvinger var rullet over Lærredet i Graumanns ægyptiske Teater-Tempel under det kræmpe og sensationforvante Publikums fanatiske Bifald — modtaget et kolossalt Engagementsbillet fra et andet Firma end det, ved hvilket han hidtil filmede som sin egen Hustru Partner. Hun var selv — egentlig mod sin Vilje, fordi hun helst vilde beholde ham i sin Nærhed altid — gaaet i Forbort for ham hos sin egen Direktør, saa denne løste ham, Tilbudet var for stort og fristende, Kontrakten blev skrevet under og der udbetaltes ham straks ved Underskriften 100,000 Dollars »paa Haand«.

Saa havde de fejret den glædelige Begivenhed ved en Middag i Hjemmet med et Par Kolleger og Venner. Men Dagen efter var han kørt ud for, som han sagde, »at trække friek Lufte oven paa Føsten og for at samle Kræfter til det nye Engagement, som skulde tillægges i Løbet af en Uge. Hun var selv taget paa Arbejde til Atelieret, mens han rullede bort i den køstbare, nye Racer, der netop var anskaffet Dagen i Føvejsen.

Siden havde hun hverken set eller hørt det fjerneste til ham — og nu var der gaaet to Døgn og en Nat siden hans Bortkørsel. Var der sket ham en Ulykke i den nye Vogn? Havde han været Genstand for Overfald? Hvorfor telefonerede han ikke til hende? Hun jog af Sted til Atelieret for at tale med Generaldirektøren og for sammen med den-

ne at paakalde Politiets Assistance. Han var ikke kommet endnu. Saa betroede hun sig til den nye Partner, en ung, smuk Filmsskuespiller af spansk Afstamning. Og han satte sig straks i telefonisk Forbindelse med Politiets Hovedkvarter. Nej, der vidstes intet Tilfældigt ved, der i de sidste Par Døgn hverken meldt alvorlige Ulykker eller Forbrydelser. Saa havde den unge Spanier udført hende om Mandens Vaner og Tilbehørligheder, og da han erfarede, at Spillelidskaben spillede en Rolle i hendes Mages Sjæleliv, var Slagplanen hurtigt lagt. I sin egen Automobil, kørte han sin hjerteangste kvindelige Kollega rundt i Byen for at inespere de Steder, hvor han vidste, at Filmens Spillefugle plejede at holde til.

Efter forgæves at have sønderet Terrænet i Hollywood, fandt den endelig den Forsvindens Racer parkerende i Gaarden bag den meksikanske Folke-Restaurant nede i den mindre fine Del af Los Angeles' Hovedgade. Saa vidste Spanieren Besked, Den Bortføjne var fundet. Nu gjaldt det kun om at faa Lov at trænge ind til det Sted, den Hane, hvor han holdt sig skjult. Thi kun de Indviede har Adgang til Spillebullen. Og Spillerne, især de professionelle, vil ikke forstyrres.

Det lykkedes dog den lille Spanier med gode Ord af sit Hjemlands Sprog og med Betaling af Amerikas Mont at bødgers den spansk-amerikanske Vært, saa han selv og den stakkels Filmstjerne fik Lov til at »gaa ovenpaa«, som det heds. Helt op til tredje Sal maatte de vandre ad snævede, smalle Trapper — Elevator fandtes ikke i det gammel-dags Hus — indtil de ved Værternes Bankesignal fik Lov til at slippe ind i en ret rummelig Hall, hvis Dimensjoner og luksuøse Udstyr stod i et sær og skrigende Modstændighed til Husets øvrige Indretning. Selv Spillesalen befandt sig ved Siden af Hall'en, langs hvis Vægge de stod flere Divaner med pragtfulde Tæpper og Puder, paa hvilke Spillerne aabenbart hvilede ud mellem Slagene. Tykke Portierer skille d to Rum fra hinanden. Men gennem Sprækket imellem disse var det dog muligt inde fra Hall'en at over se, hvad der foregik i Salen.

Omkring et langt Bord, som blev stes af et Par fantastiske, mgt meksikanske Lysekroner, sad et blandet, broget Selskab, baade

Mænd og Kvinder, alle med Poker kortene i Haanden og med Stakler og Ruller af ægte »Menneskepenge« foran sig og ved Siden af Whisky Pokalerne. I Midten paa en Før højning tronedes tre Kraftkarle i Mexiko-Dragter. Deres gullige Halvblode-Hud røbede Afstamningen. De var Ledere af Spillet, Stedets og Spillelokalernes Ejere og Ordens haandhævere, og samtidig Falske spillere af Rang, Rovere, som nødtigst slap deres Bytte, for disse var blanket af for den sidste Dollar Gennem de sødmefyldte Tango Toner, der frembragtes paa et Klaver i Salens ene Hjørne af en stærkt dekoletteret Mexikanerinde, drons de deres brutale Røster som Kælle slog.

Rundt om dem sad Ofrene, nogle af dem naive, viljeløse Mennesker som ikke mærkede eller forestod Svindelen og Forbrydelsen, og som droges af Spillet og Spændingen betagende Magt, atter andre, som vel vidste, de blev snydt, men som gerne i deres Rigdom lod sig tage ved Næsen enten af Beundring for Falskspiller-Tric'ens og for at tilægge sig disse til Brug over for andre, eller fordi de blot ansaa den ret kostbare Legen med Kort og Penge som en ren og skær spændende Underholdning og fornøjelig Afveksling oven paa Dagligdagens Slid og ensformige Skraben-Dollarsammen.

De fleste af Gæsterne var dog Filmmens Folk. Der sad den kyniske og brutale Manger fra et af de store Selskaber, han, hvis Speciale det var at afvise alle de Stakler, som søgt Arbejde ved Filmen, den lille »Star«, som kigede gennem Portiererne, kendte ham igen. Og saa hun og hendes Elskede var den Gang blevet afvist af ham. Hun væmmedes nu ved at se ham i faa Minutter bortspille Pengesummer, som vilde være tilstrækkelig til i Uger at brodføde de afviste Staklers store Skare.

Men der med en meksikansk Kæmpepokal foran sig sad hendes egen ægtele Gemaal, stirrende aandsfraværende hen for sig, mens han rent mekanisk hvert Øjeblik med den højre Haand løftede Pokalerne og trak deraf, og med den venstre Haand gjorde sin Indsats, det forsvandt og aldrig kom tilbage.

Og saaledes havde han siddet Dag og Nat — glømmende alt og glømmende hende, ødende de 100,000 Dollars og mere endda.

Gividi út av socialdemokratiskum feløgum.

Blaðstýrari: M. S. Viðstein.

Prentsmiðja »Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

25

koma settmonnum teirra aftur í vald kongsins.

Ásla.

Sigmundur sigir, at tað sær er mest um, er at fáa folkio kristnað. Hann tykist onga minkan at siggja í tí, at landio fer undir kong.

Hermundur.

Ómenniliga fór hann fram móti Trónða fostirfaðiri, sum hann trokaði til trúarskifti við loyndaratsón.

Ásla.

Ilt hevði Sigmundur roynt av Tróndi í Gøtu.

Hermundur.

Tað var menniliga og eisini betri fyrri Sigmund, at hann hjó Trónða banasár, enn at hann trokaði hann til vanvirðing.

Ásla.

Sigmundur mundi vera so vitugur, at hann visti, at var so mætur maður sum Tróndur kristnaður og á lívi, so stóð folki ikki í móti; men fell hann fyrri sína trú, so kundi mangt verða órvisi.

Hermundur

(lýtir heldur hvassliga at Ásla).

Meg varir, at tygum er ikki so hvoss móti Sigmundi og trúgv hans, sum eg eftir viðurskiftum kundi væntað.

26

Ásla.

Ikki eri eg hugtikin av kristnuni, men dóttir mín Ingibjörg er tað tessmeira, og hann má helst láta, ið minni mår.

Klókligast tykist tað mær eisini, at vit halda kristna trú nú á døgum, um vit skulu sita við búgv og fæ, tí ikki unnir Sigmundur heidnum væl, og hann eigir valdið nú.

Hermundur

(upp í háð).

Liggja tá allir Gøtuskeggjar í fjøtri?

Ásla

(kníkkar).

So nær sum, teir eru kristnir menn og Sigmundi lídnir.

Hermundur.

Tað man vera á sama hátt sum Trandir og Upplendingar eru Ólavi-kongi lídnir, og kristnan man vera teim leys í holdum.

Eg frætti í Tórshavn í morgum, at Tróndur í Gøtu sjálvur tólvti fór við stórarí skátu suður Nólsoyarfjørð í lýsingini. Hann mundi helst hava eitthvørt í hyggju.

Ásla.

Ymist kann útfallið verða, um Tróndur og Sigmundur hittast, báðir hava valt lið.

27

Hermundur.

Teirra millum kann fara at vera avgjort innan sól gongur til viga, tí eg frætti eisini, at Sigmundur í hesum døgum júst fer um oyarnar at krevja inn skattin sjálvur fjórði á lítum báti.

Ásla.

Ymis er lægna; men ofta hevur Sigmundur sigrað fámentur.

Hermundur.

Nú fáa vit at siggja. Annars vóru míni orindi at siggja Ingibjörg og fáa at vita, um hugur tykkara er hin sami sum áður. Mær skortar nú ikki til figgja, tí mikið er tað fæ, sum eg havi vunnið á útferðum, og drekin, eg kom á, er av teim størstu og bestu.

Ásla tygum at halda lyftið, Brandur gav? —

Ásla

(undanförin).

Um hendan spurning vildi eg heldur talað við faðir tín enn við teg, sum síður hevur verið, og sum nú stendur heima.

Hermundur.

Sjálvandi tað; men mær tykist einki atgjort, um tygum svaraðu mær beinvegis, júst tí at so stendur til, sum stendur.